

ЛЬВІВСЬКИЙ НАУКОВИЙ ФОРУМ

МАТЕРІАЛИ

III МІЖНАРОДНОЇ НАУКОВО-ПРАКТИЧНОЇ КОНФЕРЕНЦІЇ

ПЕРСПЕКТИВИ РОЗВИТКУ СУЧАСНОЇ НАУКИ ТА ОСВІТИ

(частина I)

30-31 січня 2021 року

ЛЬВІВСЬКИЙ НАУКОВИЙ ФОРУМ

**МАТЕРІАЛИ
III МІЖНАРОДНОЇ НАУКОВО-ПРАКТИЧНОЇ
КОНФЕРЕНЦІЇ**

**ПЕРСПЕКТИВИ РОЗВИТКУ
СУЧАСНОЇ НАУКИ ТА ОСВІТИ**

30-31 січня 2021 року

(частина I)

**Львів
2021**

УДК 005

ББК 94.3(0)

Перспективи розвитку сучасної науки та освіти (частина I): матеріали Міжнародної науково-практичної конференції м. Львів, 30-31 січня 2021 року. – Львів : Львівський науковий форум, 2021. – 52 с.

У даному збірнику представлені тези доповідей учасників Міжнародної науково-практичної конференції «Перспективи розвитку сучасної науки та освіти», організованої Львівським науковим форумом. Висвітлюються актуальні питання розвитку науки та освіти на сучасному етапі становлення, розглядаються сучасні наукові дискусії різних наукових напрямів.

Збірник призначений для студентів, здобувачів наукових ступенів, науковців та практиків.

Всі матеріали представлені в авторській редакції. За повноту та цілісність яких автори безпосередньо несуть відповідальність.

ЗМІСТ

ГЕОГРАФІЧНІ НАУКИ.....	5
<i>Кононюк В.Д.</i> АНТРОПОГЕННІ ЗМІНИ В ЛАНДШАФТАХ	5
ДЕРЖАВНЕ УПРАВЛІННЯ.....	6
<i>Юриччина І.А.</i> УДОСКОНАЛЕННЯ НАПРЯМІВ ЗМІЦНЕННЯ ЕКОНОМІКИ РЕГІОНІВ УКРАЇНИ.....	6
ЕКОНОМІЧНІ НАУКИ	8
<i>Білорус М.О.</i> РОЛЬ КОРПОРАТИВНОЇ КУЛЬТУРИ В УМОВАХ ПАНДЕМІЇ	8
<i>Боровська А.О.</i> ПОНЯТТЯ ЯКОСТІ ОБСЛУГОВУВАННЯ В СИСТЕМІ УПРАВЛІННЯ ТОРГОВЕЛЬНИМ ПІДПРИЄМСТВОМ.....	10
<i>Кондратенко Н.Д.</i> ПРОБЛЕМИ ІНФОРМАЦІЙНОЇ БЕЗПЕКИ РИНКУ ІНФОРМАЦІЙНИХ ПОСЛУГ	13
<i>Корецька Н.І., Мартинюк Н.І.</i> МЕТОДИКА ОЦІНКИ РІВНЯ ЕФЕКТИВНОСТІ ПРОЦЕСУ ПРИЙНЯТТЯ ТА РЕАЛІЗАЦІЇ УПРАВЛІНСЬКИХ РІШЕНЬ НА ПІДПРИЄМСТВІ	14
<i>Кругляков В.Є., Семікіна І.Ф.</i> ДО ПИТАННЯ ПОДОЛАННЯ ВПЛИВУ НЕГАТИВНИХ ЧИННИКІВ ЗМІННОГО ЗОВНІШНЬОГО СЕРЕДОВИЩА НА ДІЯЛЬНІСТЬ ПІДПРИЄМСТВ В УМОВАХ ПЕРСПЕКТИВ РЕІНТЕГРАЦІЇ ДОНБАСУ	17
<i>Куценко К.І.</i> ФАКТОРИ ВПЛИВУ НА МАРКЕТИНГОВУ ДІЯЛЬНІСТЬ ПРОМИСЛОВИХ ПІДПРИЄМСТВ.....	19
<i>Надейко М.М.</i> ОЦІНКА ФАКТОРІВ УСПІХУ У РЕЗУЛЬТАТІ ВПРОВАДЖЕННЯ МЕНЕДЖМЕНТУ СОЦІАЛЬНОЇ ВІДПОВІДАЛЬНОСТІ.....	20
<i>Поляков С.В.</i> АКТУАЛЬНІСТЬ КОНСАЛТИНГУ ДЛЯ РОЗВИТКУ МАЛОГО БІЗНЕСУ В УКРАЇНІ	22
<i>Суздальска О.С., Кафанов А.О.</i> ТЕНДЕНЦІЇ РОЗВИТКУ НЕДЕРЖАВНИХ ПЕНСІЙНИХ ФОНДІВ В УКРАЇНІ.....	24
МЕДИЧНІ НАУКИ	25
<i>Трунова С.В., Мартиненко С.О.</i> ОСОБЛИВОСТІ КЛІНІКО - ПАРАКЛІНІЧНИХ ДОСЛІДЖЕНЬ ФОРМУВАННЯ АБДОМІНАЛЬНИХ СИНДРОМІВ НА ТЛІ ПРИРОДЖЕНОЇ ДИСПЛАЗІЇ ХРЕБТА ТА ДОЦІЛЬНІСТЬ ЇХ КОРЕКЦІЇ У ПАЦІЄНТІВ ЮНАЦЬКОГО ВІКУ	25
<i>Шнайдер С.А., Салех А.Ю.</i> КРИТЕРІЇ ОЦІНКИ СТАНУ АНТИОКСИДАНТНО-ПРООКСИДАНТНИХ СИСТЕМ У ДІТЕЙ З ПРОЯВАМИ ГЕРХ	28
ПЕДАГОГІЧНІ НАУКИ.....	29
<i>Koliennikova O.V., Semenenko L.M.</i> TEACHING IN A NEW ENVIRONMENT	29

<i>Бугрін А.В.</i> РЕФЛЕКСИВНЕ ОЦІНЮВАННЯ В ОСВІТНЬОМУ ПРОЦЕСІ ЯК РЕСУРС ОСОБИСТІСНОГО РОЗВИТКУ ЗДОБУВАЧІВ ОСВІТИ	31
<i>Веремійчик Т.А.</i> ОХОРОНА ПРАЦІ МЕДИЧНИХ ПРАЦІВНИКІВ ПІД ЧАС ПАНДЕМІЇ COVID 19.....	32
<i>Демченко Н.В., Назаренко А.Г.</i> НАВЧАННЯ ІНОЗЕМНОЇ МОВИ ЯК ЕЛЕМЕНТ ПІДГОТОВКИ ВІЙСЬКОВИХ ФАХІВЦІВ.....	34
<i>Дмитрик А.Ю.</i> USING THE PRINCIPLES OF FACILITATION IN TEACHING ENGLISH AS A FOREIGN LANGUAGE	35
<i>Єжокіна Ю.І.</i> ЗАСТОСУВАННЯ ЗАСОБІВ ІМІТАЦІЙНОГО МОДЕЛЮВАННЯ ДЛЯ ФОРМУВАННЯ ПРАВОВОЇ КУЛЬТУРИ МАЙБУТНІХ РОБІТНИКІВ МОРСЬКОГО ТРАНСПОРТУ	37
<i>Коцюбчик О.І.</i> РОЛЬ І ЗНАЧЕННЯ ПАЛЬЧИКОВИХ ІГОР В ОСОБИСТІСНОМУ РОЗВИТКУ ДІТЕЙ ДОШКІЛЬНОГО ВІКУ	38
<i>Кабанюк Т.П.</i> ЕФЕКТИВНІСТЬ ВИКОРИСТАННЯ ФІЗКУЛЬТХВИЛИНОК У ПРОЦЕСІ ВИВЧЕННЯ МАТЕМАТИКИ.....	39
<i>Крайова О.В., Цибанюк Т.І.</i> ВИБІР СТРАТЕГІЇ ВИПРАВЛЕННЯ ПОМИЛОК У НАВЧАННІ ІНОЗЕМНОЇ МОВИ.....	41
<i>Махсма В.В.</i> АКТУАЛЬНІ ПРОБЛЕМИ РОЗВИТКУ ЕМОЦІЙНОГО ІНТЕЛЕКТУ УЧНІВ ЗАГАЛЬНООСВІТНЬОЇ ШКОЛИ.....	42
<i>Мацюк Н.Г.</i> ОСОБЛИВОСТІ ЗАСТОСУВАННЯ СИТУАЦІЙНИХ ВПРАВ У ПРАКТИЦІ НАВЧАННЯ ПОЧАТКОВОЇ ШКОЛИ	43
<i>Яцула Т.В.</i> СПРИЙНЯТТЯ „ІНШОГО” У ДІАЛОЗІ ПЕДАГОГА З ТИМИ, ХТО НАВЧАЄТЬСЯ, ЯК ЦІННІСТЬ ПЕДАГОГІЧНОГО СПІЛКУВАННЯ.....	45
СОЦІОЛОГІЧНІ НАУКИ.....	47
<i>Воробій М.О.</i> ТРАНСНАЦІОНАЛЬНІ ЗВ'ЯЗКИ ТА ІНКЛЮЗІЯ ЯК ПАРАЛЕЛЬ В СОЦІАЛЬНИХ ПРОЦЕСАХ МІГРАЦІЇ	47
ФАРМАЦЕВТИЧНІ НАУКИ	49
<i>Лопушанська Л.М., Трутасє С.І.</i> АКТУАЛЬНІСТЬ СТВОРЕННЯ ЛІКАРСЬКИХ ЗАСОБІВ НА РОСЛИННІЙ СИРОВИНІ ДЛЯ СИМПТОМАТИЧНОГО ЛІКУВАННЯ СЕЗОННИХ ПРОСТУДНИХ ЗАХВОРЮВАНЬ	49
<i>Магєррамова В.А., Трутасє С.І.</i> ДОСЛІДЖЕННЯ ТЕХНОЛОГІЧНИХ ВЛАСТИВОСТЕЙ СУХИХ ЕКСТРАКТІВ СОФОРИ ЯПОНСЬКОЇ ТА ПЛОДІВ ШИПШИНИ	51

Принцип ситуаційності реалізується у зв'язку з виконанням ситуаційних вправ – таких мовленнєвих завдань, виконання яких залежить від характеру уявної мовленнєвої ситуації. Основна ознака ситуаційних вправ – наявність мовленнєвого стимулу, що викликає мовленнєву реакцію учня, визначає вибір тієї чи іншої мовної одиниці.

Проведений нами аналіз змісту чинних програм та підручників української мови та читання для 1–4 класів виявив, що в початковій школі приділяється недостатньо уваги навчанню діалогічного мовлення школярів – завдань і вправ для формування діалогічних навичок у дітей недостатньо, а це негативно відбивається на рівні сформованості загальних комунікативних умінь учнів.

Опрацювання методичної літератури з досліджуваної проблеми дало можливість виявити резерви удосконалення навчання діалогічного мовлення учнів 1–4 класів, завдяки чому й була створена відповідна система роботи, покладена в основу експериментального навчання.

Суть дослідної програми полягала:

- а) у реалізації ситуативного принципу навчання у процесі розвитку діалогічного мовлення учнів початкових класів;
- б) у збільшенні виконання учнями вправ та завдань діалогічного спрямування та розширення обсягу інформації про структуру та лінгвістичні особливості діалогу;
- в) у цілеспрямованому й систематичному залученні відповідного мовного матеріалу, що вивчається на аспектичних уроках, до продукування діалогічних висловлювань та створення типових мовленнєвих ситуацій;
- г) у використанні системи комунікативних вправ та завдань для засвоєння школярами знань, формування усномовленнєвих умінь і навичок на основі відповідних допоміжних опор, створення діалогічних висловлювань із дотриманням вимог мовленнєвої культури та українського мовленнєвого етикету;
- д) у застосуванні найдоцільніших форм, методів, прийомів і засобів навчання усного діалогічного мовлення на уроках рідної мови.

Нами була розроблена система вправ розвитку діалогічних умінь учнів на основі ситуаційних завдань, які можна використовувати на будь-якому лінгвістичному матеріалі. Це ситуаційні завдання та вправи зі створення діалогу на тему до описаної ситуації, на основі програми спілкування, створення діалогу за серією малюнків та опорними словами, за змістом малюнка, створення діалогу на певну тему до означеної ситуації та на одну і ту саму тему, але для різних ситуацій.

Нестандартний характер запропонованих вправ викликав пожвавлення інтересу з боку школярів і сприяв розвитку їх пізнавальних потреб, що значно підвищувало практичну комунікативну спрямованість на уроках мови та читання.

Ми переконані, що оптимальним способом формування і розвитку діалогічних умінь школярів є робота над ситуаційними вправами, основна мета яких полягає у формуванні і розвитку таких діалогічних умінь:

- а) усвідомлення місця, мети, адресата спілкування;
- б) осмислення теми і головної думки висловлювання його підпорядкування теми і головній думці;
- в) вибір стилю мовлення відповідно до запропонованої ситуації спілкування;
- д) вибір мовленнєвих засобів відповідно до основної думки, стилю мовлення;
- г) знаходження і виправлення недоліків у власному і почутому висловлюваннях, удосконалення сказаного або почутого.

До найважливіших умов, що складають основу мовленнєвої компетенції учня початкової школи, належить здатність адекватно сприймати діалогічне мовлення на слух, вести діалог з додержанням вимог українського мовленнєвого етикету. Завдання вчителя початкових класів розвивати уміння школярів висловлюватися в усіх доступних для них формах, типах і стилях мовлення.

Ситуаційні завдання, вправи, метою яких є створення діалогу на уроці української мови, можна використовувати під час вивчення будь-якої теми в кожному класі початкової школи. Вони можуть стати елементом різних етапів уроку української мови та читання, тому що такі вправи і завдання – це «види навчальної діяльності учнів, що ставлять їх перед необхідністю багаторазового й варіативного застосування одержаних знань у різних зв'язках та умовах пошуку, розв'язання проблем, завдань – інколи високої складності» [4].

Отже, систематичне й послідовне засвоєння діалогічно-мовленнєвих знань, виконання комунікативних вправ для продукування діалогічних висловлювань на основі відповідних допоміжних

опор з постійним опрацюванням форм мовленнєвого етикету й культури спілкування, здійснення безперервного зв'язку між уроками вивчення мовних тем та уроками діалогічного спілкування зробіть процес навчання усного діалогічного мовлення більш ефективним і результативним.

Література:

1. Лещенко Г., Іванова Л. Комунікативні завдання на уроках мови. К.: Шк.світ, 2009. 128с.
2. Концепція Нової української школи: https://kremvo.ucoz.ua/NUШ/ концепція_nush.ppt.pdf (дата звернення: 17.09.2020).
3. Початкова освіта: Методичні рекомендації щодо використання в освітньому процесі Типової освітньої програми. К.: УОВЦ «Оріон», 2018. 160 с.
4. Ростікус Н. П. Ситуаційні вправи в умовах реалізації концепції Нової української школи. Збірник тез III Міжнародної науково-практичної конференції. Львів : ЛНУ імені Івана Франка, 2018. С. 85–87.
5. Шевцова Л. С. Ситуативні завдання як засіб розвитку зв'язного мовлення учнів (5–7 класи) : автореф. дис. ... канд. пед. наук : 13.00.02. Київ : Інститут педагогіки АПН України, 2002. 20 с.

Яцула Т.В.,

*докт. пед. наук, професор кафедри професійної освіти
Херсонського державного аграрно-економічного університету*

СПРИЙНЯТТЯ „ІНШОГО” У ДІАЛОЗІ ПЕДАГОГА З ТИМИ, ХТО НАВЧАЄТЬСЯ, ЯК ЦІННІСТЬ ПЕДАГОГІЧНОГО СПІЛКУВАННЯ

Незважаючи на те, що проблема спілкування досить широко висвітлена в філософській, психологічній, педагогічній науковій літературі, педагогічні аспекти її осмислення привертють увагу науковців у контексті зміни парадигми сучасної освіти (Батищев Г., Бодалев О., Братченко С. Каган М., Леонтьєв О., Ломов Б., Малахов В., Паригін Б.).

Особистісний рівень спілкування характеризує така взаємодія, за якої суб'єкти здатні до найглибшого саморозкриття і збагнення сутності іншої людини, самих себе й навколишнього світу. Такий рівень взаємодії виникає в особливих ситуаціях і за певних умов, коли в людини з'являється натхнення, осяяння, почуття любові, відчуття єднання зі світом, відчуття щастя і т.д. Це особливі ситуації духовного підйому й розвитку особистості, тому такий рівень може бути ще визначений як духовний. Особистісний рівень є глибоко моральним: він знімає будь-які обмеження при взаємодії саме тому, що вони стають зайвими. Особистісний рівень спілкування багато в чому визначається тотожністю ціннісних орієнтацій взаємодіючих суб'єктів і можливостями тих, хто спілкується, осягати сутність явищ навколишнього світу за допомогою осяяння (інсайту) в процесі взаємодії.

Особистісний або духовний рівень характеризує тільки таке спілкування, що націлено на активізацію позитивного ставлення самих суб'єктів взаємодії до себе, інших людей і навколишнього світу в цілому.

Будучи самоцінним, внутрішньо мотивованим, спілкування несе в собі ті самопідкріплюючі механізми, які роблять можливим необмежений і творчий розвиток людських відносин. Якщо говорити про особистісне спілкування, то саме самоцінність партнера, внутрішня мотивація відносин з ним є умовою їх невичерпності, а значить, і стабільності. Інструментальне ставлення до іншої людини як до засобу досягнення власних цілей, так само як і ставлення до себе як до засобу задоволення потреб партнера, робить зв'язок з ним функціональним, рольовим, тимчасовим.

Яким виявиться сенс життя і сенс особистісної взаємодії майбутнього педагога з людиною, що розвивається, залежить від характеру соціалізації і виховання. Однак принципово важливими є і зусилля, які доклала сама людина під час визначенні сенсу свого життя, сенсу професійно-педагогічної діяльності, при його конкретизації в найближчих, середніх і віддалених цілях та під час здійснення своїх учинків.

Аналізуючи концепцію Дж. Бюдженталя, С.Братченко звертає увагу на особливості позиції останнього по відношенню до трактування міжособистісної взаємодії. Сутність людини не задана від народження, а

набувається нею в процесі індивідуального пошуку власної унікальної ідентичності. За цих умов у природі людини є не тільки позитивні потенціали, але й негативні, навіть деструктивні можливості – і тому все залежить від особистих виборів самої людини, за які вона і несе персональну відповідальність [2]. В охарактеризованому ракурсі смисл впливу (у нашому дослідженні особистісний вплив педагога) виявляється в таких варіантах:

- якщо сутність людини негативна, то її треба виправити;
- якщо її немає – її варто формувати і корегувати;
- якщо вона позитивна – їй треба не зашкодити, а допомогти розкритися, сприяти її актуалізації;
- якщо сутність формується за допомогою вільних виборів, то варто допомогти людині навчитися робити ці вибори [2].

Важливим в особистісному спілкуванні є зворотний зв'язок, який розглядається нами не тільки як рефлексивна регуляція спілкування, а і як джерело самовдосконалення педагога, джерело його збагачення як референтної для тих, хто навчається, особистості. Тільки за таких умов діалог як форма взаємодії здобуває особистісно розвивальний характер.

Разом з цим відзначено, що професійно-педагогічна культура педагога починається зі здатності до діалогу із самим собою, в основі якого знаходиться діалогічність мислення. Діалог з самим собою становить відповідний самоаналіз, рефлексивний стан, що дає змогу проаналізувати власні надбання або причини невдач, корегувати педагогічну діяльність з позиції її результативності, успішності, що, по суті, є процесом самовдосконалення, саморозвитку, постійного відновлення.

Діалог як процес взаємодії якісно різних позицій, виражених у слові, активізує особистісну активність його учасників, вимагає сформованості відповідних умінь. Взаємозв'язок діалогіки і творчості відкриває педагогові поле пошуку діалогових технологій і вдосконалення своєї майстерності.

Ці положення вимагають, з нашої точки зору, певного доповнення, а саме:

1. Особистісно орієнтований діалог передбачає: інтерес до суб'єктності людини, бажання знати особливості світосприймання, цінності, установки і надає можливість на основі співпричетності світів педагога і того, хто навчається, інтеріоризувати свої цінності, погляди, позиції у світосприймання зростаючої людини, тим самим збагачуючи її.

2. Розвиток необхідних для гуманізації суспільства якостей особистості – толерантності, відкритості, конгруентності, емпатії, чуйності й ін.

3. Процес активної взаємозбагачувальної взаємодії, що визначена чуттєво-емпатійними змістами, індивідуально-особистісними характеристиками. Це процес самотворення і самоздійснення. «Навчити розмірковувати про все, що є у світі, не потрапляючи в залежність від існуючих у науці, професійній практиці стереотипів, думок, що затвердилися, теоретичних побудов, що вкоренилися, технологічних, технічних рішень; не боятися робити помилки, ставити будь-які «дивні» запитання, не боятися підходити до нового, одержувати, обгрунтовуючи нові, на перший погляд абсурдні, що заперечують колишній когнітивний, емоційно-асоціативний, практико-технологічний досвід, висновки, рішення; не боятися робити ці ідеї, рішення, знахідки своїм особистісно значущим і суб'єктно-активним надбанням [3, с.205-206].

Діалогічне спілкування передбачає ціннісно-сміслову причетність учасників, співробітництво і співтворчість. На наш погляд, такий підхід продуктивний за умови занурення в ціннісно-сміслову сферу особистості. Діалог за таких умов розуміється як цінність творчого саморозвитку його учасників. У процесі такого діалогу відбувається самореалізація творчої «Я-концепції» як вчителя, так і того, хто навчається.

Конкретизоване в педагогічній діяльності спілкування виступає і як процес розв'язання педагогом безлічі комунікативних завдань, і як її результат, що дає підстави вважати педагогічне спілкування професійно творчою категорією. У процесі спілкування педагог здійснює психологічний і комунікативний пошук, пов'язаний з пізнанням індивідуальної своєрідності іншої особистості, та вибір відповідно до цієї своєрідності специфічного репертуару доцільних впливів щодо окремої людини.

Слід зазначити, що реалізуючи особистісний компонент спілкування, педагог виявляє себе через сукупність моральних, ціннісно-сміслових установок і потребнісно-мотиваційних утворень відносно взаємодії з іншими людьми.

Специфіка особистісного компонента спілкування виявляє свої якісні характеристики саме в діалогічних відносинах.

За цих умов розуміння є головним засобом здійснення діалогу. Активність того, хто розуміє, виявляється в тому, що він повинний усвідомити точку зору співрозмовника для себе, «відтворити» її зміст у контексті свого буття і при цьому перебороти «сторонність чужого без перетворення його в суто своє (підміни будь-якого роду...)» [1]. Активність того, хто розуміє, й у тому, що він «персоніфікує всяке висловлення» [1], тобто прагне побачити за словом особистість. У силу цього, розуміння – завжди творчість, зустріч свідомостей, значеннєвих позицій.

Отже, підготовка майбутніх педагогів до взаємодії з тими, хто навчається, передбачає усвідомлення специфіки спілкування як особистісно розвивального процесу, який вимагає певного сприйняття світу іншої людини як цінності її суб'єктних проявів. Стрижневим новоутворенням педагога стає культура особистісної взаємодії, яка дає змогу вирішувати разом проблеми, що виникають у процесі особистісного зростання.

Література:

1. Братченко С.Л. Личность. Общение. Диалог [Електронний ресурс] /Режим доступу : <http://hpsy.ru/public/x2895.htm>.
2. Братченко С.Л. Экзистенциальная психология глубинного общения: Уроки Джеймса Бюнджета. – М.: Смысл, 2001. – 197 с.
3. Полозова Т.А. Акмеологическая направленность образования – предпосылка и условие становления нового общества. // Мир психологии. – 2001 – №2. – С.202-216.

СОЦІОЛОГІЧНІ НАУКИ

Воробій М.О.,

магістр кафедри соціології

Чорноморський національний університет імені Петра Могили

ТРАНСНАЦІОНАЛЬНІ ЗВ'ЯЗКИ ТА ІНКЛЮЗИЯ ЯК ПАРАЛЕЛЬ В СОЦІАЛЬНИХ ПРОЦЕСАХ МІГРАЦІЇ

Коли дослідники починають мову про інклюзію, то потрібно зачекити та бути чутливими до того, яка форма інклюзії є бажаною для іммігрантів, а яка небажаною.

Інклюзія — процес збільшення ступеня участі всіх громадян у соціумі. Метою інклюзії є охоплення всіх людей незалежно від раси, статі, інвалідності, медичної чи іншої потреби. Йдеться про надання рівних можливостей доступу та позбавлення від дискримінації та нетерпимості (усунення бар'єрів). Вона впливає на всі аспекти суспільного життя.

Інклюзія в міграції базується на ідеї, що всі індивідуальні і всі можуть позитивно сприяти розвитку суспільства. Отже, групи мігрантів та біженців вітаються у загальнодоступному суспільстві, оскільки вони можуть додати до нього щось особливе та цінне.

Іммігрант визначає форму свого включення сам, обирає відповідні інститути та цінності в суспільстві, що приймає, і прагматично відбирає ті аспекти, які він залишає (із середовища, з якого він вийшов) або приймає правила та порядки нового середовища. Можна зробити висновок, що індивід обирає самостійно, які аспекти оригінальної культури він збереже і до яких соціальних зв'язків долучиться.

Є гіпотези, які стверджують, що на вплив другого покоління іммігрантів в основному впливає капітал батьків, держава, суспільство та іммігрантська (етнічна) спільнота. Якщо особа не отримуватиме достатньої підтримки від своїх батьків чи оригінальної етнічної спільноти, вона може потрапити до нижчого соціального класу в країні імміграції – це можна назвати терміном - асиміляція донизу. Такий сценарій може призвести до крайнього випадку – до бідності (тобто до переходу від одного соціального класу до більш нижчого). Але, якщо батьки змогли добре асимілюватися в приймаючій країні, будуть соціально та культурно компетентними, також матимуть високий соціальний капітал і в той же час будуть підтримувати міцні стосунки зі своєю етнічною спільнотою та успішно приєднаються до середнього класу. Тоді їх нащадки добре інтегруються і підготовуються